

Yaşa Ve Sev Ve Yaz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Temmuz 2022

Rotamı çizeli çok oldu, bayım bir de rölantiye aldığım hayat ve mutluluk.

İçimi deştikçe ne ganimetler buluyorum.

İçim deşildikçe bu sefer kayboluyorum.

Hatırına kâinatın ve güzel Rabbim sayesinde ödün de vermiyorum değerlerimden.

Değerler ve değerli addedilen çok şey çok insan nasıl da afaki.

Hüzünse müebbet yediğim.

Hazanın nazarında soluk ve kopuk bir yaprağım ama her nasılsa köküme de sadık sanırım kaybettiğim zamanı telafi ediyorum ben yazarak ve severek.

Bir ağaç olduğum da doğru: kökü sağlam ama kuru bir ağaç ve ben o ağacın aynı zaman da kalem-kakanıyım.

Sızımla.

Sezimle.

Bir de g/izimle...

Kopup geldiğim mazim ve yarınlara ulaşma isteğim bir de zincirlerim.

Zor gözüken neyse aştığım.

Kolay gözüken ne ise içimde saklı anlatamadığım.

Ruhumdaki girift bir de içinde yürüdüğüm o dehliz.

Bir de kara deliği ruhumun ve yürek iklimimde saklı tuttuklarım.

Gönülsüz geldim bu dünyaya ama çok sevildim ve çocuktum ve hep de böyle bildim dünyayı ve insanları.

Kat ettikçe yolları ruhum katledildi.

Gerisin geri gittikçe ayaklarım önümü göremedim.

Ve bingo!

İçine düştüğüm o boşluk ve de uçurum:

Dünde kalmış sandığım her şey herkes yeniden dirildi ben yaşarken ve uzattığım elim boşta kaldı ama ettiğim dualar amacına ulaştı.

Uludan da ulu Rabbim ve merhametlilerin en merhametlisi.

Hamt ettiğim kadar da huzur sırtıma geçirdiğim gel gör ki, bayım huzurumu çaldılar oysa ben herkesi çok sevmişim çünkü hatalıydım da:

Sevgimdi saklı kalması gereken.

Siz dağımdınız sonra d/ağladınız yüreğimi.

Yasak savar gibi sevmedim yürekten sevdim ben.

Yasaların nezdinde rüştü ispatlanmadı da yaşımın ve yasımın ve her halükarda yaşadıklarımı yasa belledim.

Yaza yaza aştığım engeller.

Yaşa ve sev ve yaz, diyen Mevla'm.

Çöpsüz üzüm müydüm de çözüldü dizlerim?

Yoksa salkım söğüt müydüm de bir türlü toparlayamadım dağınıklığımı tıpkı asma yaprağı gibi belki de bir kancanın ucunda asılı kaldığım gök kubbe ve her düştüğümde bana dokunan İlahi Güç.

Yaşadığım hayatın neresinden tutsam elimde kalıyor yine de şükrediyorum ve sevginin doruklarına çıkıyorum sözün kısası müptelasıyım ben sevginin bu bağlamda en çok kendimi sevecekken...

Ve işte infilak ettim ansızın.

İçerlediğim kadar için için de yandığım.

İçtiğim şerbetse üstüme başıma bulaştı nihayetinde İlahi Aşkın sırrına vakıf oldum ve bir ömür iç içe yaşadım ben inancımınla.

Yine de daha mükemmel bir Mümin olmayı çok isterdim ve elimden geleni de severek yaptım yapacağım da.

Mevsimlerden yaz.

Günlerden giz.

Hayatı yaşanır kılansa o iz:

Hani, insanlığın duvarlarına çizdiğim ve yazdığım sevgi sözcükleri.

Bazen yenildiğim bazen yanıldığım.

Dudak payı mı var yoksa sevgide ve işte usulca fısıldıyorum ben sevgimi diğer yandan yazma aşkımla da yere göğe sığamıyorum.

Huzurun sağanağı ve selametim için aralıksız sevmeli ve dua etmeliyim ki tek yaptığım zaten bu.

Miadı dolan duygular var bir de hayallerim bir de hayallerimi çalanlar.

İrki yok sevginin.

Bense yeni baştan hayaller kuruyorum ve kimine göre kuru kuru sevip kuru kuru yaşıyorum derken kurunun yanında yaş da yanıyor.

Bir çekincem var aslında nicesi.

Bir çita ki yükselttiğim ve sevgiyle eştiğim.

Aştığım da sevgiyle.

Ve de eşleştiğim.

Münazara ettiğimse kalemim ve işte istifledim cümleleri derken cümleten sundum insanlara maruzatımı bir de sevgimi...

Afalladığım da doğru yürürken en çok da kendimle olan mücadelede daha da çok şey varken aşmam gereken.

Ben eşikteyim.

Belki de tıngır mıngır salladığım beşikte kendimi uyutup kendimi kandırıyorum ama...

Buna mecburum, bayım ve boyumu aşan onca duygu var ki bu yüzden ses etme ve sus payı bir söylemde bana da söz hakkı tanıyın gerçi benim yerime konuşan biri var ama...